

er bebudet af mit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Pürschel, under hans Ordførertale ved Finanslovbehandlingen og for øvrigt slutter sig ret nær til det Lovforslag af samme Art, der i sin Tid blev forelagt i det høje Landsting af mine Partifæller Laursen og Tvede.

Lovforslaget fremtræder her i Folketinget i noget ændret, man kan sige i moderniseret Skikkelse og repræsenterer kort og godt et Instrument, som vi ønsker, at Rigsdagen skal lægge i Regeringens Haand, for at denne med Tilslutning af et særlig dertil nedsat Rigsdagsudvalg, naar det er nødvendigt, omgaaende kan sættes i Stand til at gribe ind overfor Kriser paa Hjemmemarkedet og til Sikring af vore Eksportinteresser.

Lovforslaget falder i to Afsnit, som er nøje forbundet med hinanden, og som tilsammen danner et harmonisk Hele, saaledes som vort Erhvervsliv ogsaa i og for sig er et Hele. Mod de konkrete Krisetoldforslag, som mit Parti forelagde i forrige Samling, blev det fremført som en Anke, at de skabte Uro i de paagældende Brancher, og at de, selv om de blev gennemført, dog kun kunde have en begrænset Betydning. Naar Behandlingen skulde trække saa længe ud, som Tilfældet var, og naar Resultatet altsaa i første Omgang blev saa negativt, som det blev, maa ogsaa vi erkende, at saa langvarige Debatter om slige Forslag ikke er heldige, og jeg skal blot indskyde, for at forklare vor Fremgangsmaade, at vi fremførte vore nævnte Forslag i Tillid til givne Løfter om hurtig og parti-dogmefri Stillingtagen fra Regeringens Side. Jeg skal imidlertid ikke rippe op i, hvad der hører Fortiden til, og hvad der nu kun har historisk Interesse, og det saa meget mindre, som det baade er min Tro og mit Haab, at de Lovforslag, Regeringen ved denne Rigsdagssamlings Begyndelse har fremsat, om speciel Hjælp til enkelte kriseramte Industrier, og hvorved Regeringen har tilkendegivet en glædelig, positiv Forhandlingsvilighed, maa kunne føre til brugbare Resultater inden alt for lang Tid. Men aligevel vil baade den Krise, vi er inde i, og som jo langtfra er afsluttet endnu, og alle de saare usikre Forhold ude i den store Verden ganske sikkert indeholde mange og for os endnu delvis skjulte Problemer, og til Løsning af disse, til Imødegaaelse af de ødelæggende Kriser, der delvis allerede er i Gang, delvis kan ventes, er det da, at vi ønsker, man hurtigt og generelt kan faa Midler i Hænde. I denne

Anledning er det, at vi, som jeg før nævnte, ønsker at lægge de fornødne Instrumenter i Regeringens Haand.

Jeg vil imidlertid meget gerne betone og gøre det straks, at der ikke er Tale om noget Tolddiktatur, hvilket odiøse Begreb — dobbelt odiøst jo i dette frihedselskende Land — man fra visse Sider var saa ivrig for at faa klæbet til det i Landstinget fremsatte Lovforslag, der, som jeg nævnte før, var nærværende Lovforslags Forgænger. Det var den Gang fuldkommen uberettiget at klæbe denne Betegnelse til Lovforslaget, og nu vil det være det endnu mere, al den Stund vort Lovforslags konstruktive Opbygning, saaledes som det vil ses af Lovforslaget, naar det nu antagelig om kort Tid bliver omdelt, holder sig meget nær op til de Principper, der er nedlagt i det af Regeringen selv fremsatte Lovforslag til Afværgelse af ubillig Konkurrence, til Anti-Dumping, idet det foreslaas, at Rigsdagen overdrager en begrænset Myndighed til Regeringen i Forbindelse med et efter Grundlovens § 45 valgt 15-Mands Udvalg. Hvis der derfor skal tales om Tolddiktatur i denne Forbindelse, kan det kun blive om de i Længden ganske utaaalelige, for os uværdige Forsøg udefra paa at foranstalte og diktere Toldforanstaltninger overfor danske Produkter til Skade for dansk Afsætning, overfor hvilke Forsøg vi jo hidtil har staaet værg- og vaabenløse som sørgeligt passive Tilskuere. Til at ændre denne lidet flatterende Rolle, som vi i Sandhed ikke længer har Raad til at spille, og som ingen takker os for, er det da, at dette Lovforslag skal tjene.

Jeg vil nu vende mig til Lovforslagets første Afsnit, som vedrører Bekæmpelse af Arbejdsløsheden og den industrielle Krise, det Afsnit, man tilsammen kunde kalde Kriseværnet. Kriteriet her er i alt Fald en vis Arbejdsløshed i Faget samt den ekstraordinært store Import, der godtgør Krisens Karakter. Forudsætningen for Lovens Anvendelse skal omvendt være den underbyggede Mulighed af at kunne forøge Beskæftigelsen i et vist nærmere Forhold, samt at Kriseværnet ikke bliver misbrugt til uberettigede Prisforhøjelser; kun Forhøjelse af Raamaterialernes Priser kan komme i Betragtning som betingende eventuel Prisforhøjelse, medens alle andre Omkostninger, herunder Arbejdslønnen, lades ude af Betragtning i denne Forbindelse. De nærmere Regler herom vil i øvrigt findes i Lovforslagets § 1. Brister de nævnte Forudsætninger, og kan den